

ОТЪ ВЫСОКИХЪ ВЕРХОВЪ ПЛАНИНСКИХЪ ДРЕВЕСЪ
 ПРИСТРЪВАТЪ ТИ СѦ ГЛАВЫ ЧЕЛОВѢЧЕСКИ. НЕ Ё ТА-
 КО, РЕЧЕ ГААЛЪ, ТОВА Ё ВОЙСКА! Но виждь! и
 ОТЪ ТАМО ОТЪ ДОЛИНЫ ИДЕ ЕДНО ВЕЛИКО МНО-
 ЖЕСТВО! А ЕТО и ОТЪ ОНАГО ВЕЛИКАГО РАСТА
 ЕДНО! — Гдѣ ти ё нынѣ, рече мѡ Зевѡлъ, О-
 НЫЙ ВЕЛИКІЙ ТВОЙ ѦЗЫКЪ, СЪ КОИМЪ СИ ВІКАЛЪ:
 КОЙ Ё ѦВИМЕЛЕХЪ, КОЕМЪ ТРЕБѡВА МЫ ДА СЛѢГѡВА-
 МЕ? ВТО ТОЙ Ё ОНЫЙ Нарѡдъ, кой си ты пре-
 зиралъ! Иди нынѣ насрѣдъ, и сѡ бори!

Гаалъ излѣзе съ Сухѣмцы, и спѡснасѡ съ
 ѦВИМЕЛЕХОМЪ ДА СѦ ВІАТЪ. Но ѦВИМЕЛЕХЪ ГО НАД-
 ВИ, ИЗГОНИ ГО НАЗАДЪ ВЪ ГРАДЪ, ОСВОЙ ГРАДЪ,
 ИЗВИ ЖИТЕЛИ, и РАЗОРИ ВЕСЬ ГРАДЪ. Нѣкажъ часть
 Нарѡда повѣгна въ ЕДИНЪ ВЕЛИКІЙ ДРЕВАНЪ
 СТОЛПЪ. ѦВИМЕЛЕХЪ ВОЗЛѢЗЕ НА ПЛАНИНЪ, ОТСѢЧЕ
 СѢКИРОЮ ЕДИНЪ КЛОНЪ ОТЪ ШѡМЫ, ВЗЕ ГО НА
 РАМО, и РЕЧЕ СВОИМЪ ЧЕЛОВѢКОМЪ: Какво види-
 те, какъ самъ ѡзъ направилъ, направите и вы
 берзо. Тогда ОТСѢЧЕ ВСѦКІЙ ПО ЕДИНЪ, и ОТИ-
 ДОХА ТАКО ВСИ ПОДІРЬ НЕГО СЪ КЛОНЫ. ВСЕКАДЕ
 ОКОЛО СТОЛПА ПОЛОЖИХЪ КЛОНЫ, и ги запали-
 ха. Тако ВСИ ВЪ СТОЛПѢ, ДО ХІЛАДА ЧЕЛОВѢ-
 КОВЪ, ПОГИНАХА ВЪ ДЫМѢ и ОГНИ. СЪТЪ СУХѢ-
 МА ОТИДЕ ѦВИМЕЛЕХЪ ВЪ ДРУГИИ БЛИЗЪ ЛЕЖАЩИИ
 ГРАДЪ ИМЕНЪЕМЫИ ФИВИСЪ, и ПОИСКА и ТАМО
 ДА ЗАПАЛИ СТОЛПЪ, ВЪ КОЕМЪ ТАКОЖДЕ МНОГО